

GORI SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD V.

ZAGREB, 10. PROSINCA 1950.

BROJ 50

»Hvalite Gospoda svih narodi i neka Ga slave svata plemena!«

Is Postanac bl. Pavla Rimljanima u danasnjod sv. Misli.

Obzirni Učitelj

Trebalo je velike mudrosti i domaćitog načina, da se Spasitelj uopće može pojavit pred židovskim narodom. To je mogao samo On božanski Učitelj. Trebalje i farize i pismoznance, a i priprasti narod pripraviti na pojavu Mesije. Oni su Ga naime sasvim drukčije zamislili, nego li im se imao konačno predstaviti. Svi su oni očekivali Njega u drugom obliku, nego li im se imao otkriti. Jedne i druge morao je malo pomalo uvesti prave shvaćanje dolaska Mesijina.

Farize su polazili sa svog stajališta. Za njih Isus nije bio obećani Mesija. Zato su češće i Njemu i Njegovim učenicima predbacivali, da oskrvnuju subotu. Učenici su naime ogladnjivši trgali u suboto klasje i Isus ljeđio bolesne. Zato su im predbacivali da oskrvnuju subotu. U takovim slučajevima On im je vrlo spremno i duhovito omudio iz Sv. Pisma mjestra, koja opravdavaju. Njegov rad i onda bi svoje odgovore zaključio: »Ili niste li čitali u zakonu, da po subotama svećenici u hramu oskrvnuju subotu, pa su bez krivnje? A kada vam, da je ovđe veće od hrama. Kad biste razumjeli, što znači: »Milosrdno hoću, a ne žrtvu, ne bliste osudili nevine. Jer je Sin čovjek gospodar od subote (Mt. 12, 5-7).

Isus je rekao uzetom: »Sinko oprataju ti se grijesi tvoji (Mrk. 2, 5). Odmah su pomisili pismoznanci u sebi: »Ovaj huli na Boga! Tko može opratići grijehu osim jedinoga Boga?« Spasitelj je pročitao njihove misli, pa reče: »Šta tako mislite u srcima svojim? Sto je lakše. Reći uzetom: opratići ti se grijesi tvoji, ili reći: Ustan, uzmi postelju svoju i hodi! Ali da znate da Sin čovjek i ima vlast na zemlji opratići grijehu, reće uzetom: Tebi govorim: ustan, uzmi postelju svoju i podi kući svojoj. I on usta. I unesli postelju otide pred vima tako, da su se svr divili i slavili Boga govorili: Još nikada tako nešto ne vidjemos (Mrk. 2, 1-12).

Ali nije Spasitelj samo sam činio čudesa i tako otkrivač i utvrđivač svoje međianske poslanje, nego je i svoje učenike sino u selu i gradove, da ondje navješćuju kraljevstvo Božje, izgove davle, ljeđe svaku bolest i svaku tjelesnu pogrešku. Sve se to dogodalo, jer je On tako htio: »I dozvati svojim dvanaest učenika dade im vlast nad nečistim duhovima, da ih izgove i da ljeđe svaku bolest i svaku slabost... Ovih dvanaest pozva Isus i zapovjedi im... Idite i propovidi-

jedajte: Fribliži se kraljevstvo nebesko. Bolesne liječite, mrtve dižite, gubave čistite, davle izgonite (Mt. 10, 1, 5-7).

Tako je radio u prvom početku Isus, da upozori farize i književnike na svoje dostojanstvo i svoju vlast. I da vide, da je to dostojanstvo i vlast daleko uzvišena nad svakom ljudskom dostojanstvom i vlastom. Tako je ujedno vide, da to može da ima samo Bog i Mesija. A u privatnom saobraćaju s pojedinim osobama očitovalo je potpuno otvoren i jasno, da je On Krist, da je Mesija: »Kaza mu ţena (Samarjanka): Znam, da će doći Mesija, koji se zove Krist, a kad On dođe, navedište Če nam sve. Reče joj Isus: Ja sam, koji s tobom govorim (Mt. 4, 29).

A drugom zgodom izlječio je slijepog od rođenja. I kad je ozdravljen uša u sbornici i rekao što se dogodilo, izbaciće ga iz vornice (bogomolje): »Ču Isus, da ga izbaciće napolej, pa kad ga nađe, reče mu: Vjeruješ li ti u Sina Božjeg?« Odgovori on: Tko je, Gospodine, da vjerujem u njega? Reče mu Isus: I vidi si ga, i koji govoris s tobom, onaj je. A on reče: Vjerujem, Gospodine! I pada na ničice pred Njega (Iv. 9, 35-38).

Tako je Isus pripravljao farize da priznaju Njegovo mesijansko dostojanstvo. A otvoreno je govorio pojedincima. Ali tako nije govorio narodu. On nije htio da jača njihove zemaljske nade u Mesiju. Ali nije htio ni da im njihove želje nesmiljeno poruši. On je taj židovski puš malo pomalo uzgajao, da steče ispravan pojam o Mesiji. Za-

to je veoma dirljivo promatrati, kako je On umiljato i neprisiljeno predobivao svoj narod.

On je cijenio taj »Izabrani narod», »vinograd Gospodnjeg». On je znao, da su to robovi s Nila, koje je Gospodin učinio kraljevskim narodom na Sionu. Taj je narod imao velike kraljeve i proroke, koju mu je Gospodin davao. Imao je i radio svete muževi i žene. Zato je Isus imao smilovanje s njima: »I izišavši vidje mnogo svijeta, i razali Mu se, jer bijahu kao ovec bez pastira i poče ih učiti mnogo« (Mrk. 6, 34).

Zao mu je bilo toga naroda, jer su ga vodili slijepi vode, pa je i on bio slijep: »Ostavite ih! Slijepici su i vode slijepima. A ako slijepac slijepica vodi, oba će u jamu pastić (Mt. 15, 14).

Gospodin je tomu narodu dao proroke, da ga uče i pravim putem vode, ali su ih njihovi vode dati pobiti: »Jerusalem, Jeruzalem, koji ubijaš proroke i kamenjuje one, što su poslani k tebi, koliko sam put hte skupiti dijete twojko što krvokaška skuplja pilice svoje pod krila, ali vi ne htijedoste« (Mt. 23, 37).

I sada je sam Gospodin došao da ih sakupi oko Sebe i usreći. I On je dobiti pastir, koji sakuplja oko Sebe raštrkane i lutajuće ove. Traži izgubljene. Život svoj daje za njih. Brani ih od vukova. On se povlači u horbu za njih ni u sukobu s farizejima, svećencima i pismoznancima, premda je bio tlačko blag i ponizan. Toliko je zauzet i obziran prema bijednom narodu.

Mariju nose Andeli

Mariju nose Andeli od ljubavnog ţara bijeli, Od ljubavnog ţara bijeli. Mariju nose Andeli

Gospa je Otac nebeski darovao zemlji plaća Žemlja Je sasud nebesima ko uzdaje divno vraća.

Gospa je lepjapom postala od moćnog dodira bola,

u žalosti je zasjala kraljevska aureola.

I sad će biti Kraljica čitavne nebeske čete, Ta, koju nose Andeli kao poslušno dijete.

U aureolu Njenu prenoga arca se broje. Tu je i srce pjesnika, on, tu je i srce moje!

PROSLAVA UZNESENJA MARIJINA

Povodom okruženje Sv. Oca Pape Pija XII. proslavlja se 10. XII. e.g. u Zagrebačkoj pravoslavnoj crkvi i po svim župama Zagrebačke nadbiskupije svečanim sv. Misama i propovjedima proglašenje dogme Marijina Uznesenja na sveto dušom i tijelom poslije svršetka Njeline zemaljskoga ţivota. Sveti duh duhovnički upozoriti svoje vjernike na ovaj svetdan čini na blagdan Blagovog Žačeda (8. XII.). Sv. Misla se služi prema mlađom obrascu Velikog

Gospa (15. VIII.). Na koncu se pjeva: »Tebe Boga hvalimo.«

MEDALJICE UZNESENE MAJKE BOŽJE Povodom proglašenja dogme o Uznesenju Blažene Djevice Marije na nebo načinjene su spomen-medaljice. Na jednoj je strani Majka Božja prikazana, kako se diže u nebo u pravilju Andela. Sa strane je natpis: »Virgo Sanctissima intercessio recepta (Presto Djevice u nebesa uznesena). Na drugoj je strani lik Sv. Oca Pape Pija XII.

Najsvršeniji i najlepši način je slovanje Boga klanjanje Bogu. Sv. Pismo priopćivalo kako su Izraelci, kad su posvećivali hram Jeruzalemu, isakavali Bogu poklone. »Kad je Salomon svršio govor sida vatru u neba i slava Gospodnja napuni kuću. I svi slavni izraelci vidjeli su vatru i slavu Gospodnju, kako s lazi nad kuću, palj su na svoja lica i komjii, na pod, pokliven kamenjem, i klanjali su se i avuili u Goepodina, jer je dobar i jer je vječni Njegov milosrde.« Tako opisuje Sv. Pismo.

Kad i mi razmotrimo, što nas vječno uđe o Bogu, kako je beskrajno ukrivljeno nad sve stvorove, i kao Stvoritelj vrši nad stvorovima neograničeno gospodstvo, moramo da se u dubokom osjećaju naše vlastite niskoće prigremo pred Božjim beskonačnim veličanstvom, te silno, kao nekad Izraelci, ove utravljene osjećaju počitanja spojimo i vanjskim prigibanjem tijela, kojima dižećim laskama najdubjeg stovanja. Sv. Franjo Borgija i sv. Mirač pokleku su dnevnito sto puta, da se pokloni Bogu, a sv. Patričić činio je to dnevno tri sto puta. Ako se našo hlađenje i milostito daju to pretjeranom, što su činili Sveti, nastođimo, da ih bar djejolicme nasiđemo. I zemaljski vladari vesele se, kad im podanici isakuju često poštovanje i čast.

Sa strahopočitanjem i poklonom Božjim veličanstvu treba da pojmo slavu Bogu. Tako su činili Izraelci kod posveće hrama. Klanjali su se i slavili Gospodina, jer je cobrotni i jer Mu je milosrde vječno. Crkveni pisac Laktacije veli: »Vrlo uvrižen vanjski čin stovanja Boga je slava, koja se iz ustava Bogu pravednika diže k Bogu. U slavi Bogu nalazi se priznanje Njegova božanskog veličanstva. Kralj David faram srećem pjeva odusevljeno Bogu slavu. Poziva nebo i zvjezdare, more a ournim valovima, bregovima i doline, sunčeve i sve stvorove, da s njim slave Gospodina. Na jednaki način slušamo tri mladića u razorenjo babišnjskoj pedi: »Slavite Gospodina svaja djela Njegova, hvalete i uzivajte!« Da do vječnosti.

Na taj način moramo i mi Bogu uzavistiti i slaviti, ažu nam je Njegova čast na srcu. Za vrijeme molitve treba da promatramo onu beskravu svemođu, koja je dala bitak davnim stvorovima na nebuh i zemlji; onu bezdušnu mudrost, koja sve ispituje, utemeljuje i prenosi; onu neomedeno i svudašnjošć, koja nije ograničena nikakvima mjestom; ono najviše veličanstvo, pred kojim Andeli nebeski u strahu skrivaaju svoja licaja onu nedrecivu Ujetou, čiji pogled napuni izabranu radošć i blaženstvom; onu neshvatljivu dobrotu, koja se zadržava poput rijeke na Njegove stvorove. I kad to sve promatramo, treba da Bogu za svaku ovu savršenost isakujuemo našu hvalu i slavu.

Dajni bogoslužni čin je molitva. Po molitvom razumijevamo svaki jerski strahopočitanja i poklona, koji se prinose Božjem Veličanstvu, bilo da Ma na čemu zahvaljujemo, bilo da se pred Njim kajemo, bilo da Ga za što prosimo. Kad od Njega nešto prosimo, niti Ga tada prijazno dobrostivim, oglazim darečljivim i milošrdnim, izvorom svih dobara. Puni ponosnosti, ponudane i podiožnost, gledamo za molitve k pristojboj Božjim i dajemo Mu u tanku raspoloženju hvalu, čestit i slavu. »Neka se dio moja molitva pred Tvojom lice kada mi do tamanjat, pjeva kralj David. »V. Toma kaze, da bovjci u molitvi predaju Bogu svoj duh, a to je najlepši dar, vrijedniji od svih stvar-

PRAVJERA ČOVJEKA

Uvijek su se zanimali učenjaci, kada je bila prva vjera čovjekova. Da je to bio monoteizam t. j. vjera u jednoga Boga ili politeizam t. j. vjera u višebožstvo. To znaci, da li je čovjek vjerovao najprije u jednoga Boga, a onda pao u višebožstvo. Ilia je najprije vjerovao u više bogova, a tek poslije došao do vjere u jednoga Boga.

Imade ih, koji kažu, da je vjera počela nastala iz nemoci čovjekove, da osi preuzeo protomajstora prirodnih pojava. A imao je sklonost, da iza njih tradi osobno, nadveštovno biće, koje njima gospodari. I tako je prirodnim silama pridavao razne osobne moći i snage u obsimbenim bicima, te ih počeo obazati.

Nu ovo se pitanje najtakšće odgovori, gde bacimo kratki pogled u povijest religija (vjera). Drugim riječima, postavljaju se naime pitanje, da li je uistinu vjera nastala iz prvobitnog obrazovanja prirodnih sila, što je nužno vedlo u mnogočestvo (politeizam), a onda se tek iz tog razvilo jednobožstvo G. J. vjera u jednoga Boga?

Zbog odgovora na to pitanje, nužno moramo zati u povijest vjera i to u uistinu prvo doba i vidjeti, kako je to bilo. Zato moramo poboditi tri prastara kulturna središta: prastaru Indiju, porijeklo između Eufrafa i Tigrusa u Mezo Aziji i dolinu Hile u Eritriji.

Na području prvoga kulturnoga središta u Indiji postole četiri prastare živice zvane Veda-Kulige. Veda znači svetost. Starje stranice tih knjiga su u vrijeme 2400.-1200. godina prije Krista. One govorile dolazeći o Bogu, koja zvana Mitra, Indra, Varuna, Agni i t. d. Ali o nejstvarnim dijelovima tih knjiga tako zovu Rgveda se sveti, da je samo jedan Bog među tim bogovima. A ta se zvana Dym (dim). Dym označi svjetlosti sjati; znaci "nebesi". I taj se naziv za Boga naišao kroz svih indoeuropskih naroda, to znači kod: Indijaca, Perzijanca, Germanaca, Grka, Rimljana, Reba i Slavena. Prvog rječnika kod svih tih naroda je bio korijen rječi, kojom zovu božanstvo. U sanskritu t. j. matici svih živih snemomnutih naroda, roze se Bog: Šiva, dvana, Dianspitru; u grčkom jeziku: Theos, Zeus pater; u latinskom: deus. Jupiter jednako je Diupiter, u roškom: Thies; u starom Islandskom jeziku: Edda; Tyr; u starom njemačkom: Zio; u hrvatskom: diewas; u starom pruskom: deivis.

Iz ovoga se vidi, da je bilo vrijeme, kada su svih indoeuropskih naroda imali jedan zajednički jezik i jednoga su jedinstvena Bog. Dan je jedan zajednički Bog Indoeuroma. On je Sveti. Sveti. Po svoj je priliči nizvod simbol bio sijajno, čisto, svegleđujuće i sve čarivajuće sunce.

Opravo kulturno središte stare svjetlosti povijesni je bilo mediteransko rječnik Eufra i Tigris, odnosno dva naroda: Asirci i Babylonci. Tekom se vremena pročinilo stari mitovno pismo u prostom stijecu, koje je bilo životno u godina u pravu i pepelu. Duboko i učeno istraživanje je nedovoljno ostvreno, da je u skupini semitskih naroda imala jedno zajedničko име za božanstvo. To je zajedničko име bilo „El“, hebrejski „Elohe“ ili je imenuo Elu. To je je jednako Babylon, a engleski „vratu Božju“; hebrejski „El-Elyon“; arapski „Allah“. Bože je i ovo dokaz, da je kod semitskih naroda bila čista i nezamršena vjera u jednog Božu, koga su također istini imenom nazivali.

Troče je kulturne središte staroga svijeta bilo u dolini rijeke Nila u Egiptu, to čuvenoj zemlji Faraona, egipatskih vladara. Njihovi plameni zamjeti, koji se zovu „Faraonski“ stari su 4000 godina. Sigurno je, da su to najstariji sačuvani raspiski, koje je napisala Judska raka. Njih izmendene, kao pratek t. j. prvi sačuvani tekst. A to sahranjujemo tisućadinskih njihovih podričku u kraljevskim grobnicama „Piramidama“. Onaj je nije mogao nista uništiti, jer su Piramide bile nekrevarice.

Najstariji spomenik egipatske vjere u bogove jest takozvana „Knjiga mi-

Kristova svetost i mudrost

Da je Isus Krist obećani Spasitelj svijeta, to dokazuje svetost i mudrost Njegova. Svetost je Njegova života i mudrost Njegove nauke tolka, da nadviše sve uzore i sve genije (velika) svega svijeta kroz čitavu povijest čovječanstva tolko, koliko suće slijedom i topilom svojom nadvaljuje svadru nebeska tjelesa.

Svetim zovemo čovjeka, koji čini neobična krepošna djela i u teškim okolnostima. Samo onaj je svet, koji neprestano, spremno, lako i veselo čini krepošna djela ne samo kad je to lako, nego i onda, kad dođu velike napasti i potiske. Nije svetost u tome, da netko samo kogatu svlađa napast na grijeh, čuva se i najveći učini koje plemenito djeli kršćanskog milosrđa. Trajno i na svakom koraku treba izbjegavati zlo i činiti dobro tako, da to uđe u krv, pa čovjek Bogu za ljubav čini plemenita djela lako i veselo i onda, kad to traži najveće žrtve.

Za svoju svetost svjedoči sam Isusu ovako: „I onaj, koji me je poslao, sa mnom je i nije me ostavio sama, jer ja svagda činim, što je njemu dragost“ (Ev. 8, 29). Krist je Gospodin neprestano sjedinjen s nebeskim Ocem. Citat život Njegov nije drugo nego savršeno ispunjavanje Očeve volje. Isus otvoreno piše svoje protivnjike: „Thi će mi od vas dokazati kakav grijeh?“ (Ev. 8, 46). I nisko se od protivnika nije usudio ni riječ reći protiv Krista. Kad su htjeli Isusa osuditi na smrt: „Glavari svećenici i sva skupština tražaju životno svjedočanstvo na Isusa, da bi ga na smrt osudili, i ne nadose, premda pristupiše mnogi lažni svjedoci“ (Mt. 28, 58-60). Tako i same veliko vjeđe mora priznati Isusovu svetost, kad se mora utjecati lažnim svjedocima. Sv. Petar veli za Isusa: „kojli grijeh je učini, niti se nadaje lukavstina u ustima njegovim“ (Pet 2, 22). Sv. Pavao veli za Isusa, da je On veliki svećenik, koji je svet, nevin, neoklanjan, edoven od gruešnika, i uzvišen od nebesa (Hebrej. 7, 26).

I sam Pilat, koji je imao na smrt osuditi Isusa, a konačno Ga pod prisilom sile i straha i osudu, svjedoči za Isusa: „Nikakve krivice ne nalazim na ovom čovjeku.“ „Sazvući glavare

svećenike, i vijećnike i narod, reče im: „Dovedete mi ovoga čovjeka, kada da buni narod, i ja sam ga eto pred vama ispitao i nisam našao na ovom čovjeku ni jedne krivice, zbog koje ga vi tužite“ (Lk. 23, 4 i 14). Juda ždajnik, vidjevši svoj zločin, ispovijeda otvoreno: „Sagrijesio sam težavši krv nedužne“ (Mt. 27, 27).

Citat je život Isusov postojana i neprastava borba protiv zla. Grešnicima opraća grijeh i učišći ih da ne grijele više iz opsiginti izgredi da, uznorki grijeh i svakoga zla, Isus se drži s grešnicima da ih pouči i digne na čestit živo. Dragovoljno prima uvedre i ponjenja, pa i samu smrt, sam da pokaze ljudima, da spremno djeli kršćanskog milosrđa. Trajno i na svakom koraku treba izbjegavati zlo i činiti dobro tako, da to uđe u krv, pa čovjek Bogu za ljubav čini plemenita djela lako i veselo i onda, kad to traži najveće žrtve.

Za svu svetost svjedoči sam Isusu ovako: „I onaj, koji me je poslao, sa mnom je i nije me ostavio sama, jer ja svagda činim, što je njemu dragost“ (Ev. 8, 29). Krist je Gospodin neprestano sjedinjen s nebeskim Ocem. Citat život Njegov nije drugo nego savršeno ispunjavanje Očeve volje. Isus otvoreno piše svoje protivnjike: „Thi će mi od vas dokazati kakav grijeh?“ (Ev. 8, 46). I nisko se od protivnika nije usudio ni riječ reći protiv Krista. Kad su htjeli Isusa osuditi na smrt: „Glavari svećenici i sva skupština tražaju životno svjedočanstvo na Isusa, da bi ga na smrt osudili, i ne nadose, premda pristupiše mnogi lažni svjedoci“ (Mt. 28, 58-60). Tako i same veliko vjeđe mora priznati Isusovu svetost, kad se mora utjecati lažnim svjedocima. Sv. Petar veli za Isusa: „kojli grijeh je učini, niti se nadaje lukavstina u ustima njegovim“ (Pet 2, 22). Sv. Pavao veli za Isusa, da je On veliki svećenik, koji je svet, nevin, neoklanjan, edoven od gruešnika, i uzvišen od nebesa (Hebrej. 7, 26).

I sam Pilat, koji je imao na smrt osuditi Isusa, a konačno Ga pod prisilom sile i straha i osudu, svjedoči za Isusa: „Nikakve krivice ne nalazim na ovom čovjeku.“ „Sazvući glavare

SVJEĐOČANSTVA ZA SPASITELJA

Kada je Ivan Krstitelj poslao dvojicu svojih učenika, da upitaju Isusa, da li je On obecani otkupitelj ili je potreban, da još čekaju drugoga, koji će doći, odgovorio je Isus:

„Idite i kazite Ivanu, što čujete i vidi. Slijepi progledaju u hromi idu, gubavi se čiste i gluhi čuju, mrtvi ustaju i siromašnima se propovijeda evanđelje. I blago onome, koji se ne slobazi o mene.“

Zivot Isusa Krista, život je ljubavlji i dobro, koji na poklanja svima ljubima. Prolazio je svjetom i činio dobra; slušao zazove nevoljnih i lječio patnje; ozdravljivao bolesne, kojima nitko mogao pomoci, uskrštao umre, koje nitko osim Njega nije mogao vratići u život. Siromasi, koje su prezirali dostojanstveni, dolazili su Gospodarju svijeta, a On ih je primao kao braću. Grešnici, koji su osudili zakonodavce, muzalici su utrošili kod Učitelja, jer On, iako bio grijeha, pruža ruku neznatniku. Ne sljušaju evanđelje bogati u ugledni, koji vjeruju, da su dovoljno razumni, da drugima tumače mudrost života, nego sljede Isusu kužu i napečajući, koji prvi puta primaju blagu utjehu i smirenje. Isus se slijedi fidovski svećenici klijevinci i poglavari, jer oni strahuju, da će Im On preoteti prevlast i moć. Bogati sazri u Njega. Jer je uključene strane njihovih života. Uzvratničar diozirao je samo do krotkih i izmornih, žednih ljubavi. Nezreći prihvataju objavu i traže Spasitelja. Svetjedostanstvo za Isusa, svjedočanstvo na Njegovim djela, koja ne lježe samo tjelesne patnje, nego i ozdravljaju dušu. Došao je Onaj, kojeg su običavali nebrojni naraslati, kojega su navještali Proorci. Objećanje se izvršilo.

BLAGODAT ISUSA RADNIKA — Kako javljaju iz Vatikana sv. Oci dolaze moće iz raznih krajeva svijeta, da bi ustanovio liturgiju blagda Isusa Radnika.

Dogma Marijina uznesenja

Promotrimo zvjezdano nebo. Kako je Isjepo je zanjelo i čuvengot

Promotrimo zvjezdano nebo. Kako je Isjepo je zanjelo i čuvengot racionalističkog filozofa Emanuela Kantu, pa se izrazio u tom smislu, da one, što ga najviše uzdiže i ukazuje mu na vrijednost čovjekova bića, jest moralnost i znamenje i zvezdano nebo nad njim.

Ali to nam se zvjezdano nebo postepeno otkriva. Mi danas znamo za neke zvijezde, koje nekad nisu bile poznate, nisu bile — da se tako izrazimo — obavljene. Za neke zvijezde znalo se točno da postoje, ali ih nije bilo moguće vidjeti. Tek postepeno razvojem znanosti, usavršavanjem teleskopa i pažljivim promatranjem neba, otkrila se ta zvijezda. I svaki put, kad se takva zvijezda objavljuje, pa makar se i prije postignuo značilo, da postoji, bio je

Ali to nam se zvjezdano nebo postepeno otkriva. Mi danas znamo za neke zvijezde, koje nekad nisu bile poznate, nisu bile — da se tako izrazimo — obavljene. Za neke zvijezde znalo se točno da postoje, ali ih nije bilo moguće vidjeti. Tek postepeno razvojem znanosti, usavršavanjem teleskopa i pažljivim promatranjem neba, otkrila se ta zvijezda. I svaki put, kad se takva zvijezda objavljuje, pa makar se i prije postignuo značilo, da postoji, bio je

Ta knjiga mrtvih započinje rječima: „O! biki od Amentija, svjetli kralj!“ Bič je naime bio kod Egipćana simbol (snak) moći i jakosti njihova božanstva. Božanstvo se nazvalo „Stvoritelj neba“, „Stvoritelj bogova“, pred kojim su svili bogovi klanjaju, jer je on svetli Bog, koji je sam od sebe.

Tako su daleko ta kulturna središta Staroga svijeta isporučljala i primavala vjeru u jednoga Boga u svom prvom početku.

ka, pa do ovog drugog svjetskog rata bilo je do srži pročesto bludnim grijehom. Nikad u povijesti nije se tpijko slavio bludni grijeh kao u tom razdoblju. Pomislimo li na ono more romana, novela, ilustracija, koji su objavljeni do ovog drugog svjetskog rata, moramo se upravo zgroziti nad tolikom poplavljenim bludnim grijehom. Cak ni počasnika literatura u najsmrtonosnije dejanje poganskog razvratu nije pokazala takav pad.

U takvoj atmosferi Crkvi je bilo sve teže odgajati svećenski i redovnički predstavnici. I bio je židovski bludni grijeh u tom razdoblju. Pomislimo li na ono more romana, novela, ilustracija, koji su objavljeni do ovog drugog svjetskog rata, moramo se upravo zgroziti nad tolikom poplavljenim bludnim grijehom. Cak ni počasnika literatura u najsmrtonosnije dejanje poganskog razvratu nije pokazala takav pad.

U takvoj atmosferi Crkvi je bilo sve teže odgajati svećenski i redovnički predstavnici. I bio je židovski bludni grijeh u tom razdoblju. Pomislimo li na ono more romana, novela, ilustracija, koji su objavljeni do ovog drugog svjetskog rata, moramo se upravo zgroziti nad tolikom poplavljenim bludnim grijehom. Cak ni počasnika literatura u najsmrtonosnije dejanje poganskog razvratu nije pokazala takav pad.

Takva je razumljiva Božja rječ prema Mariji i pod zastavu. Imakulata svršala je svoja sjemeništa i svoje noćnjice i toliko druge duše, koje su temelje za Blatocinom. I idealni Blatocin održao je pojednostavljenje nad bludnim grijehom.

To je značila zvijezda Jumakute (Bergske).

A što anadi zvijezda Asumptie (u nebo uzete)?

Razmotrimo, što znači to: Marija je uznesena na nebō? Znači, da je Marija i s dćicom i s hlijdom u raju. Znači, da Marija život nije očekao razvjetren

Moralni zakon

»Dvije su stvari, kaže jednor Knut, koje pune arce neprerastom novim i uvijek većim čudešnjem i poštovanjem, ukoliko se češće i duže misli bave njima: zvezdano nebo nad nama i čudo-redis zakon u nama.

Već je poginut Cicero napisao: »To vidim da je bilo mnijenje najvećih mudrača, da zakon čudoredosni nije izmislio Judsak um, niti je to izmislila naroda, već nečega vičnoga, koje upravlja svakolikim svijetom mudrošću, kojom zapovedi i zabranjuje, volja višnjega Bo-

Jesmo li mi vjerimo svoju dužnost izvršiti, to naš je statika ugodnost, što blaži naš duh. Ovu ugodnost nećemo osjetiti, ako budemo radići, što smo hteli, već ako smo radići što smo morali, da radimo. Obrazno, jesmo li se ogrijali slično moralni zakon nastaje nemir u našoj duši, gde savještci ustaju, te nam govorit: »Zlo si uradio, postupao si, kao što nijesu smisli postupati.

Što je zapravo čudoredosnost? Ređi, da život može biti čudoredan, čući reči, da je moguće dati životu neki smjer, koji daje životu vrijednost i dojamstvo, da ima dakle život neki cilj. Čudoredna nam svrha života već pokazuje gdje mora da je istinska sreća. U toj svrst! A ta svrha je Bog. Čudoredno dozlaži kraljica odatle, što je u vezi s Bogom, kao što su sredstva sa ciljem. Moralni zakon vodi čovjeka njegovom cilju, blaznenstvu, a to je Bog.

Tolstoj je bio slobodouman duh, pa je otvoreno izjavio: »Smisao je života služiti Bogu... Život sam sebi tiže svrhu, Kad služimo Bogu, služimo ujemo i čovječanstvu... Zato je smisao i odgovor na pitanje: Šemu čovjek živi i kako da živi, da ne izgubi pravo na život, taj da čovjek ispunjuje volju Božiju, koju mu dojavljuje čavist. Ispunjuje samu volju Božiju, a inače nista na traži te, ništa! Tako piše Tolstoj u svojoj knjizi »Smisao života«.

Cilj je dakle života Bog, početao i svrhu sviju stvari, a čudoredni zakon i vršenje volje Božje put k Bogu. U materijalnom svijetu putovanje znaci kretanje s jednoga mjesto na drugo, prema nekom cilju. Čovjek, kad što radi to čini radi nekog cilja. Cilj neki odlučuje čovjeka. Ne bude li cilja, čovjek se ne može da makne: mrtav je, neaktil van u duhovnom, moralnom životu putovanje kretanje k cilju, k Bogu, zastoji se u moralnom usavršavanju, u što većoj sposobnosti i ljubavi prema Bogu, u vršenju Njegove volje. U samovoljnem vršenju volje Božje nalazi se hvalopjev, koji se Bogu više svida nego sav divni sklad ostale prirode.

Glas naše razumevanje naravi govorit: »Svakdo dio je zaslužuje nagradu, a svakog zloduje kaznju. Te odmjerene sankcije nema u ovom životu. Dakle valja da bude u drugom životu. Svi dobro milaci glaze do zakljukacu: ljudski život traje poslije tjelesno smrti i tada će biti odmjerena nagrada i kazna za počinjena dobra i za djela na ovome svijetu. Ovaj zakljukac je logičan, teže da načela: težnje naravi ne mogu biti bez svoga cilja. Sve težnje u prirodi imaju svog cilja i dolaze do njega.«

Tko vrši moralni zakon, taj teži tomu končanom cilju, a taj je ujednjenje s Bogom, koji mu daje upokojenje u drugom životu. Ujednjenje s Bogom, Izbjav je prema Bogu.

Po pravednosti, onaj tko živi prema Božjem zakonu, mora postići dobro, veće od svakoga zabranjenoga dobra. A to u ovom životu nije, i najpoštujeni čovjek nije sasvim sretn. Dakle sreću može čovjek posti i sasvoi u zasmrtnom životu duše. To je i jest cilj našeg života, to je smisao, za koji je vrijedno da čovjek živi po svojoj savjeti, po volji Božjoj.

Cista savjet je najboljodjina mod savjeta. I nema na svjetu ničega, što bi se moglo mjeriti sa čistom, slobodnom i veselom savjetu. Ona je takova, jer je glas Božji u nama.

Velika je odluka čovjeka, da je umno blize, da je sposoban tražiti i shvatiti istinu. Ali je još veća odluka, da je sposoban činiti dobro, da je moralno blize. Poštivanju umna čovjeka, ali da leko je iznad njega debar čovjek. Sto vrijedi spomenet čovjek, a neponeti?

Iz katoličkog svijeta

KLJUČ KATOLIČKOGA SVIJETA. U Sv. Godini izdane su razglednice, na kojima je prikazana bazilika sv. Petra u Rimu s trgom i stupovljem, na kojem se nalaze kipovi Svetaca. Sve to ima oblik velikoga zlatnoga ključa pa zato ispod slike na razglednici i stoje riječi: »Ključ katoličkoga svijeta.« Poznato je da cijeli tloris bazilike s trgom ima oblik ključa.

KARDINAL PREYING, biskup berlinski, podijelio je početkom studenoga svetu Potvrdu djeци američkih okupacionih vojnika.

ZA JAPANSKI KATOLICIZAM započet dokument dubio je iz Amerike pater Lauer, profesor na katoličkom sveučilištu u Tokiju. Dokument potječe iz godine 1591., a sadrži Ocenu i Vjerovanje na japanskom jeziku.

KNJIGA »POVJEST PAPA« napisana je nedavno švicarski historičar Gaston Cartella. U njoj su obradeni svi pape od sv. Petra nadalje. Knjigu je izdala u Zuriku nakladna kuća Fraumünster (isp.: Gaston Cartella, Histoire des Papes depuis Saint Pierre, III vol. Zurich 1950).

OGOMU UNZESENJA B. D. MARIE zastrazio je pišem već u 1762. turski redovnik reda Slugi Marijnih, o Cesare Shgianian. Priješi njegovu pismu, koje je on uputio papi Klementu XIII., nalazi se još i danas počuvan u arhivu njegovog reda u Rimu. O Shgianianu bavio se za cijelog života teološkim znanocu, a ostavio je u rukopisu brojne volume (sveske), kojim je svrši raspravljava o otajstvima Bezgraničnog Začeća Unzenjena Bl. Djive Marije. On je prvi vjerujuci, koji je pismeno zatražio Sv. Ocu da proglaši dogmumu Unzenjena.

PUMMERIN, historijsko zvono katedrale sv. Stjepana u Beču, koje je zbog bombardiranja puklo u komade, sada je ponovo saliveno. Ovom će krovu zvonjati sa zvonika ove velečasne katedrale.

PASIONSKE IGRE davat će se od-sad i u Japanu. Jedna kazališna grupa izvesti će poslije deset mjeseci vrijedbanja jednu takvu igru, koju je predređen jedan japanski svećenik.

P. W. BAWAY, anglikanski vikar u Woodlandu u Engleskoj, da je ostavku na svom položaju i prešao na katalističku vjersku.

MARGHERITE BOURGOEYS (Margarita Burzoa), utemeljiteljica zavoda sestara N. Gospod od Montreala, proglašena je 13. strdenoga za blaženu Katoličke Crkve. Nova blaženica rođena je 12 travnja 1820. u Troyesu (Troyeu) u Francuskoj. S 32 godine otišla je u Kanadu kao odgojiteljica djece francuske posade u Montrealu. Kasnije se posvetila zajedno s nekoliko svojih drugarica odgoju urođenice djece. Umrla je na glasu svetosti g. 1700.

GLUHONIJEME BOLANDNEKE iz Instituta (zavoda) sv. Mihalea, koje se nalaze u Italiji, kao hodočasnike, izveli su nedavno u Asiju nekoliko glazbenih u baletnih točaka, koje su odusevile prisutnu publiku i proničile im glas po cijeloj Italiji. Ravnatelj ovog katoličkog zavoda postigao je dugodjanišnje studijama to, da i gluhanjemi mogu primati titrate zvukova ne svojim sluhom kao normalni ljudi nego vanjskom površinom cijelog svog tijela, i tako imati osjećaj za ritam i glazbu.

IZ JAPANA. — Katolička karitativna djelatnost u Japanu je vrlo razvijena. Osim drugih karitativnih djelatnosti, japanski katolici uzdržavaju 27 bolnica. Nedavno je održan kongres japanskih katoličkih karitativnih društava, kojemu je prisustvovalo 250 delegata.

IZ SJEDINJENIH AMERIČKIH DRŽAVA. — U glavnom gradu Washingtonu (Vašingtonu) održan je tokom lipnja franjevački Marijanski kongres. S Kongresa je bio upućen toplo pozdrav Sv. Ocu s izrazom zahvalnosti na definiciju dogme o Uznesenju Bogorodice.

IZ ARGENTINE. — Drugom polovinom lipnja održan je u argentinskoj crkvi dne 17. prosinca sedmogodišnjecjane prve svete sv. Misu (djamaninu jubilej). Bijekti jubilarne u zagrebačkom prvočolnom Kapitolu. Povijest toga Kapitola ne da se ni zamisli bes magistr Lovre Radićevića, koji je u njemu igrao četiri decenija srednjeg uloga, pa je dan i danas u 83. godini svoga života. Uvijek umno uvježb, uvijek radin kroz da imao 30 godina. Prehranjuju se službe, koje je on obavljao u zagrebačkoj nadbiskupiji i to na njih inateljicama učiteljicama i načinu vjernika. Uvijek ujedno marijini kao pčelice. Jeden od vrlo rijetkih pojava u našim svećenskim krugovima. Takav je bio od najmlađi dočast kakov je danas. Na njemu nismo ostavile svojih tragova i redovne odmakle godine. Uvijek je tješnjevjet u dujevnu mlad.

Radio je g. 1883. u Brodu na Savi. Klasična gimnazija svršio s maturo na zagrebačkoj gornjogradskoj gimnaziji. Započeo bogoslovski fakultet u Zagrebu i onda nastavio u Sudjeljnom, gdje je i dočinkrio da rimskog i crkvenog prava. Odmah nastavio studij bogoslovske studije, stigao je u Nadbiskupijsku kancleriju kada aktuar, praktolista, arhivar i bilježnik te cerebrular. Vršio je kroz tri godine službu vjeronositelja na gornjogradskoj pukčkoj školi, a onda na srednjoj stručnoj školi u Zagrebu. Od g. 1896.-1910. obišao je s blagopok, biskupom dr. Ivana Krapcem u poslu kanonika, s visokom čestuču kupa zagrebačke nadbiskupije. Papa Pjlo X. imenovao ga počasnim kapelanom, a onda tajansim komornikom. Godine 1910. imenovan je kanonik. I odsada do danas kroz punih 40 godina vrši se zamjernom vještinskom i svjedionom crkvene pravne reforme kod Nadbiskupijskog duhovnog stola.

Nakon smrti blagopok, posvećenog biskupa doniškog Franješa imenovanog Kapitola, a tu službu vrši i danas. G. 1926. imenovan je opatom Bl. Dj. Marije od Bljeđe Stjepane. Krez 23 godine je dan Odbora Zakladne bolnice i vršio dužnost predsjednika građevnog odbora. Isto tako je bio krez 12 godina član izvršnog odbora i predsjednik bivalište, osiguravajuće zadruge Croatia u Zagrebu. Teško bi bilo izbrjuti njegove mnogoobrane usluge, koje je učinio zagrebačkoj nadbiskupiji. Za ovaj dogodinu i mnogostruki rad neka ga Gospodin nagradi i još dugo poštvi na korist sv. Crkve, hrvatskoga naroda i zagrebačkog prvočolnog Kapitola. Ovom odličnom prevestilju jubilaru magistr Lovri Radićeviću naše najdarjujuće čestitke!

ZLATNA SV. MISA

Don Franjo Vrdić, ugledni i vrijedni svećenik splitsko-makarske biskupije, obavio je u svetištu Marije Bistrice 4. listopada ove godine zvono pedeset godišnjice mšenjovanja (zlatnu Misu). Jubilarac je bio ujedno usponog svedenčjog kraga rada i ponasanja, svjetlica i otvorenu značaju.

Jubilarac je primicrno-slado mladić Misu u Rimu dne 4. X. 1900. Svoje staračke godine smosi uverljivo i dobro. Najdarjujuće čestitamo!

NAŠI POKOJNICI

O. Serafin Corjanec OFM. U 71 godištvu, 22. XI. 1950. nemadan je preminuo u Dubrovniku u samostanu male Braće. O. Serafin je rodom iz Trojstva, Z. Veliko Trojstvo kod Bjelovara. Idejalni Franje privukao ga u 19. g. Štovu u Provinčiju sv. Jeronima, gdje se brzo snasao, ali je ujek sadržavajući ljuđeve preminuo domaćim kraljicom izvaloznost dobrotičnjima, koji su ga sklopoli i omogućili stupanje u samostan. Jedan dan svedenčjeg života provo je kao župan posnoćnik ili upravitelj župe na Ugljanu kod Zadra, Krapuju, kraj Šibenika, zdomne na Crkvu, Kužel na Petječu, u Dubrovniku. U Redu vršio je Šubice Instruktoru braće, sakristana i vikara Male Braće, bio starješinom na Kunu, na Dridu, i jedino definitom.

Pošljedne dane života pripravljao se na smrt, gojio cvijeće, briunio za ptice i obavljao sitne poslove po samostanu. Prigodom sprovoda i zaduženica dubrovački vjernici ponovo su dokazali da cijene vrijednost tihog samostanskog života posvećenog molitvi. Počinio u miru!

DIJAMANTNA MISA

MGR. DR. LOVRO RADICEVIĆ

proslavljat će u zagrebačkoj prvočolnoj

prve svete sv. Misu (djamaninu jubilej).

Bijekti jubilarne u zagrebačkom

prvočolnom Kapitolu. Povijest toga

Kapitola ne da se ni zamisli bes magistr

Lovre Radićevića, koji je u njemu

igrao četiri decenija srednjeg uloga,

pa je dan i danas u 83. godini svoga

života. Uvijek umno uvježb, uvijek

radin kroz da imao 30 godina. Prehranjuju

se službe, koje je on obavljao u zagrebačkoj

nadbiskupiji i to na njih inateljicama

svjetlicama i najasprennijim i najasposobljijim. A

usti uvježb marijini kao pčelice. Jeden

od vrlo rijetkih pojava u našim svećenskim

krugovima. Takav je bio od naj-

mlađi dočast kakov je danas. Na

njemu nismo ostavile svojih tragova

i redovne odmakle godine. Uvijek je tješnje-

vjet u dujevnu mlad.

Radio je g. 1883. u Brodu na Savi.

Klasična gimnazija svršio s maturo

na zagrebačkoj gornjogradskoj gimnaziji.

Započeo bogoslovski fakultet u Zagrebu i onda nastavio u Sudjeljnom,

gdje je i dočinkrio da rimskog i crkvenog

prava. Odmah nastavio studij bogoslovske

studije i mnogostruki rad neka ga

Gospodin nagradi i još dugo poštvi na

korist sv. Crkve, hrvatskoga naroda i

zagrebačkog prvočolnog Kapitola. Ovom odličnom prevestilju jubilaru magistr

Lovri Radićeviću naše najdarjujuće čestitke!

OSVIJETLJENJE STAZE

»Osvijetljene staze Propovijedi o. J.

asa Djurovića I. dio: Božićno doba,

Sadržavaju ljetnih mješavina, poredaja,

primjeri za suvremenu kršćanski život.

Poštujte da svećenikom za sastavljanje

propovijedi a dobro će doći svima kao

duhovno dobro u vrijeme Dođadeća i Boži-

jača: Dobijte se na cijanu od dinara 20

kod župnog uredu u sv. Marije, Kapetol 3.

□

DANICA I ZIDNI KALENDAR.

Obavještjene smo, da se područje

Bošnje i Hercegovine bi u Sarajevu

Stamparij kalendar u obliku knjige. Za-

to danne su na područje slati mi u Za-

greba samo zidni kalendar. Dužin-

o Danice na to područje stiže sa

nim uredima jedino tako da briši sa

zidom dopisnicom.